

Năm Nay Hai Tháng Sáu

Năm nay hai tháng Sáu. Ôi một năm quá dài. Thời gian không muốn bay...thì buồn đành đứng ngó...Ngó lá bay theo gió...Ngó hoa tàn nắng trưa...Ngó cỏ lợt chiều mưa...Ngó sương mờ trên núi...

Mắt nhìn xa, đăm đuối. Mắt nhắm nghiền, thấy chi? Thấy chớ bóng ngày đi, thấy chẳng mây đầu ngõ? Thấy cái Không thành Có, thấy bờ thấy bến không? Chao ôi trong mênh mông...thấy vô minh bát ngát!

Phật ôm cái bình bát đi xin miếng cá khô? Chắc không thể bao giờ, mà xin Tình-Nhân-Thế! Sao nhà sư khát sĩ...nhận tất cả người cho đem về gốc cây trưa, ăn xong rồi nằm ngủ? Chùa là Nhà-Không-Cửa. Chùa là Vô-Môn-Quan...như cái nước Việt Nam bốn ngàn năm văn hiến, của cái đành đem liệng từ một trưa tháng Tư? Những Chùa, những Nhà Thờ...tại sao không đốn ngộ...Người vô đạo xấu hổ! Đời vô minh vô biên!

Tôi có phải thằng điên như Đinh Hùng không nhỉ? Thương quá chàng Thi Sĩ viết báo ký Thiên Đăng! Chưa gặp em tôi đã nghĩ rằng có người con gái đẹp như trăng!

Ai đi khắp đại dương rồi cũng về làng cũ? Tôi níu cảnh liễu rũ hứng từng giọt mưa rơi...Trăng vẫn ở trên trời, tôi nhìn trăng, ứa lệ, chưa bao giờ buồn thế...trời mùa Đông Paris!

Trần Văn Lê